

РЕШЕНИЕ

№ 2100

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1076** по описа за **2024** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 6073 от 31.12.2023 г., постановено по н.а.х. дело № 2885/ 2022 г., Софийски районен съд, НО, 18 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 21-4332-009836 от 19.05.2021 г., издадено от началник група към СДВР - отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на К. Р. Ю. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63в ЗАНН решението е обжалвано от К. Р. Ю. с искане да бъде отменено, като бъде отменено и НП № 21-4332-009836 от 19.05.2021 г. Касаторът се позовава на изтекла абсолютна погасителна давност. Претендира присъждане на разноски по списък.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът и ответникът не се представляват.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно съответствието на решението със съществените

процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Предмет на спора пред Софийски районен съд е НП № 21-4332-009836 от 19.05.2021 г., издадено от началник група към СДВР - отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на К. Р. Ю. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в управление на лек автомобил, който е служебно deregистриран по чл.143, ал.15 от ЗДвП.

СРС приема, че при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установява, че К. Р. Ю. е извършил вмененото му нарушение на чл.140, ал. 1 от ЗДвП. Решението е неправилно като резултат поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Съгласно чл. 11 ЗАНН по въпросите на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Същевременно, тъй като препращането по чл. 11 ЗАНН е към всички изключващи отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК: а) основанията, изключващи санкционирането и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като тя може да се осъществи само чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес съгласно чл. 11 ЗАНН (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС по т. д. 1/2014 г.).

С изтичането на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно производство - чл. 79, ал. 1, т. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките ѝ нейното осъществяване не е допустимо. Последиците / са както процесуални, така също и материалноправни – тя погасява ангажирането на отговорността – наказателна или административнонаказателна на нарушителя, но и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за реализирането ѝ, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по

аргумент на по-силното основание това важи по идентичен начин и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК вр. чл. 11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Спира съгласно чл. 81, ал. 1 НК вр. чл. 11 ЗАНН, когато преследването зависи от разрешаването на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по чл. 81, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН с всяко действие на надлежните органи, предприето към санкционираното лице, след което почва да тече нова давност. Независимо колко пъти и/или за какъв период от време давността е спирана и прекъсвана, обаче, съгласно чл. 81, ал. 3 НК вр. чл. 11 от ЗАНН производството по вменена отговорност на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК вр. чл. 11 НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането по чл. 11 ЗАНН, субсидиарно приложими са чл. 81, ал. 3 вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

В случая с НП № 21-4332-009836 от 19.05.2021 г., издадено от началник група към СДВР - отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на К. Р. Ю. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, извършено на 08.08.2019 г. Това именно е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното преследване съгласно чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършването му и затова приложима съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) вр. чл. 11 ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл. 81, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН). Така при начален момент 08.08.2019 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (изм., ДВ, бр. 26 от 2010) вр. чл. 11 ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 08.02.2024 г. Не подлежи на удължаване вследствие на спиране или прекъсване на течението ѝ с каквито и да е процесуални действия в досъдебната и/или съдебната фаза на административнонаказателния процес. Няма нормативни изключения, заради които да не важи.

Приложимата в случая погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) вр. чл. 81, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН е изтекла на 08.02.2024 г. Давността подлежи на прилагане служебно, тъй като с изтичането ѝ държавата губи материалното си право и да наложи наказание на дееца, и да изпълни вече наложеното такова (Гълкувателно постановление № 1/15 г. на ВКС и ВАС). Давността погасява административнонаказателната отговорност, тъй като прави недопустимо административнонаказателното производство, в рамките което тя може да се осъществява.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН на касатора следва да се присъдят сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, I касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 6073 от 31.12.2023 г., постановено по НАХД № 2885/2022 г. по

описа на Софийски районен съд, НО, 18-ти състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-4332-009836 от 19.05.2021 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство поради изтекла абсолютна погасителна давност.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Р. Ю., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 800 /осемстотин/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: